

MARTWIENIE (3) *sb n*

a pochylone; teksty nie oznaczają é.

sg G mårtwieniå (1). ◊ I mårtwieni(e)m (1) LatHar, mårtwienim (1) WróbŻółt.

Sł stp brak, Cn notuje, Linde XVII w. (z Cn).

Zadawanie swemu ciału cierpienia fizycznego, odmawianie sobie wygod i przyjemności; comperssio cupiditatum, corporis ultronea afflictatio et vexatio Dei et virtutis causa, imperium durum in corpus et cupiditates, perpetuum cum sensibus corporis et illecebris bellum, vincendi sui iuge studium, voluptariae vitae odium hostile et infestum Cn [czego; zawsze: ciała] (3) : którzy kxiążęta łtanęły w pořzodku kołcioła powego pana boga martwienim ciała chwałącego. WróbŻółt 67/26; Y owółsem wnętrzna [pokuta] nic nye yełt/ gdy zewnątrz nyęłpråwuye rozmåitego martfyenya ćyåłå. KromRozm I I2v; LatHar 135.

Cf MARTWIĆ

MM